

Sygn. akt IV CSK 513/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku F.W. i R.W.
przy uczestnictwie K.W., A.D., A.P.,
B.P., Wojewódzkiego P. Zarządu Dróg Wojewódzkich
w G., Skarbu Państwa - Starosty K. i Gminy P.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt III Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację F.W. i R.W. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 stycznia 2016 r., którym została oddalona złożona przez nich skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 grudnia 2004 r., którym dokonano rozgraniczenia między innymi pomiędzy ich działką nr [...] a działką [...] stanowiącą własność A.P. i B.P. oraz pomiędzy działką [...] a działkami [...] i [...].

F.W. i R.W. w skardze kasacyjnej powołali podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ich ocenie, niewątpliwie sprzeczna z powszechnie akceptowaną, utrwaloną i niebudzącą wątpliwości interpretacja przepisu art. 153 k.c. w związku z art. 31 ust. 2 ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy prawnej i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany oraz być przyczyną wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3,

poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 k.p.c. Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Uzasadnienie wniosku, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie przemawiają za oceną, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Skarżący pominęli zakres kognicji sądu drugiej instancji w ramach rozpoznania apelacji od postanowienia w przedmiocie skargi o wznowienie postępowania. Nie zostały także przedstawione racje przemawiające za istnieniem podstaw do przyjęcia innego kryterium rozgraniczenia dokonanego w postanowieniu z dnia 1 grudnia 2004 r. Kwestionowanie wykładni przepisu art. 31 ust. 2 prawa geodezyjnego i kartograficznego było bezprzedmiotowe.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozważę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania wynika z zasady przewidziane w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj

a.ł.

